

Verklaring over brief aan de Romeinen (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 10

Nu hij dit onderwerp heeft aangeroerd stort de apostel, die zijn volk hartelijk liefhad als het volk van God, zijn hart uit met betrekking tot de leer die een steen des aanstoots voor hen was. Zijn wens, het doel van de liefde van zijn hart, was hun behoudenis. Omdat ze het voorwerp van zijn liefde waren, waren ze in zijn ogen bekleed met hun ijver voor God, ondanks de onwetendheid daarvan. Het was helaas een ijver die onwetend was van wat God leerde. Omdat ze Gods gerechtigheid niet kenden, probeerden ze in hun ijver hun eigen gerechtigheid op te richten en onderwierpen ze zich niet aan die van God. Want Christus is het einde van de wet tot gerechtigheid voor een ieder die gelooft. Daar werd de gerechtigheid van God gevonden. Daar werd de steen des aanstoots voor Israël gevonden.

Niettemin bouwt de apostel zijn betoog duidelijk en hecht op. Hij doet dat van zijn eigen kant. Maar Deuteronomium levert hem een onverwacht bewijs van het grote beginsel. Hij haalt een gedeelte aan uit dat Boek dat gaat over het onderwerp van de toestand van Israël als het de wet gebroken zou hebben en zou lijden onder de gevolgen daarvan. De wetgever had gezegd dat de “ verborgen dingen” voor God waren, maar de “ geopenbaarde” voor het volk. Dat wil zeggen dat de wet duidelijk en nadrukkelijk gegeven werd als voorwaarde voor het genot van de zegen. Maar wat God in genade zou kunnen doen als Israël zich onder de gevolgen zou bevinden van de gebroken wet bleef in de verborgenheid van Zijn soevereine wil. Hierop wordt echter een ander beginsel duidelijk geopenbaard, namelijk dat als de vervulling van de wet onmogelijk was en als Israël uit het land verdreven was omdat het de wet gebroken had, als hun hart zich dan tot God bekeerde in dat verre land, Hij hen dan zou aannemen. Het was helemaal afgelopen met de wet als een voorwaarde voor de verhouding tot God. Israël was verdreven volgens het hoofdstuk dat we bezien (Dt.30), het was Lo-Ammi, niet langer het volk van God. Het getuigenis van God werd niettemin tot hen gericht: ze mochten zich keren tot Hem in de geest en door het geloof. Het was niet langer de wet, het was geloof. Maar zegt de apostel, als dat zo is, dan is Christus het voorwerp ervan. Geen enkele jood zou hebben ontkend dat het getuigenis van God de hoop van iedere ware Israëliet was als alles verdorven was.

We zien hier in Deut. dus dat Mozes heeft afgedaan met de wet en andere raadsbesluiten van God veronderstelt, waarop hij het beginsel grondt van een terugkeer van het hart tot

God als alles voorbij is met betrekking tot de wet en Israël op een plaats is waar het onmogelijk zou zijn de wet te houden, omdat het in gevangenschap is onder de volken. Dit gedeelte nu is van opmerkelijk belang in het betoog van de apostel, en dat het wordt aangehaald is een buitengewoon bewijs van de werking van de Heilige Geest in zijn argumenten. Het is de apostel die Christus ter sprake brengt. Maar de combinatie van de waarheden van de verschillende posities van Israël, van de wet en van de terugkeer in hun harten als ze verloren waren onder de wet (een combinatie waarvan alleen Christus de sluitsteen kon zijn), laat een totaalbeeld zien van de eenheid van al Gods wegen, in moreel opzicht en in Zijn bedelingen, waartoe alleen de Geest van God in staat is en dat klaarblijkelijk Zijn gedachten tot uitdrukking brengt. Zie Dt.29 (aan het eind) en Dt.30.

Het woord van het geloof dat dus verkondigd werd als de hoop van Israël was het woord dat de apostel predikte. Dat als iemand met zijn mond de Heer Jezus beled en met zijn hart geloofde dat God Hem had opgewekt uit de doden, hij behouden zou worden. Kostbare, eenvoudige en stellige verklaring! Die bovendien als dat nodig was, bevestigd werd door het getuigenis van het Oude Testament: "Een ieder die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden"

. De woorden hart en mond staan in tegenstelling tot de wet. In het geval dat Deuteronomium veronderstelde kon Israël de wet niet vervullen.

Maar het woord van hun God, zei Mozes tegen hen, kon in hun hart en in hun mond zijn.

Daarom was het nu voor de jood (evenals voor iedereen) het geloof van het hart.

Let erop dat er niet staat: "Als u liefhebt in uw hart". Of: "Als uw hart is wat het zou moeten zijn tegenover God". Maar er staat: "Als u in uw hart gelooft". Iemand gelooft met zijn hart, als hij werkelijk gelooft met een hart dat belangstelling heeft voor de zaak. Omdat zijn verlangens en gevoelens uitgaan naar de waarheid wenst hij dat, als er gesproken wordt over genade, het werkelijk de waarheid is wat hem gezegd wordt. Hij wenst de zaak en tegelijk twijfelt hij er niet aan. Hij gelooft niet in het feit van zijn deelhebben erin, maar in de waarheid van de zaak zelf, omdat hij zich ermee bezighoudt als iets dat belangrijk is voor hemzelf.

Het onderwerp is hier niet de toestand van zijn gevoelens, ook al is dat een heel ernstige overweging op zijn plaats, maar de betekenis en de waarheid van wat wordt voorgesteld door het woord. De betekenis ervan voor hemzelf, omdat hij het nodig heeft voor zijn behoudenis - een behoudenis waarvan hij zich bewust is dat hij die nodig heeft, dat hij er niet buiten kan. Het gaat dus om een waarheid waarvan hij zeker is, als een getuigenis van God Zelf. God verzekert zo iemand dat de behoudenis zijn deel is, maar in dat feit moet hij

niet geloven als het voorwerp van zijn geloof. De behoudenis is wat God verzekert aan ieder die werkelijk gelooft.

Bovendien blijkt dit geloof door het bewijs dat het geeft van zijn oprechtheid - door de belijdenis van de naam van Christus. Als iemand overtuigd is dat Jezus de Christus is, maar weigert om Hem te belijden, dan betekent zijn overtuiging duidelijk een zwaarder oordeel voor hem. Het geloof van het hart brengt de belijdenis van de mond voort. De belijdenis van de mond is het bewijs van overeenstemming met de oprechtheid van het geloof en van eerlijkheid, in het besef van het recht dat de Heer op ons heeft in genade. Het is het getuigenis dat God vereist bij het begin. Het is het blazen van de bazuin op aarde in het aangezicht van de vijand. Het betekent dat men zegt dat Christus overwonnen heeft en dat alles Hem rechtens toebehoort. Het is een belijdenis die voorstelt wat God gedaan heeft als antwoord op de naam van Jezus. Het is niet de voorstelling van de gerechtigheid zelf, maar de openlijke erkenning van Christus, die zó uitdrukking geeft aan het geloof waardoor men deelheeft in de gerechtigheid van God. Zodat er gezegd kan worden: "Hij gelooft in Christus tot behoudenis; hij heeft het geloof dat rechtvaardigt".

Ik ben hier wat meer ingegaan op de details, omdat dit een punt is waarop het menselijk hart zichzelf in verwarring brengt en dit des te meer doet omdat het oprecht is, zolang er nog enig ongeloof en enige eigen gerechtigheid overblijft. Het is onmogelijk dat een ontwaakte ziel geen behoefte zou hebben aan een hart dat in orde is gebracht en gekeerd tot God. En daarom probeert zo iemand de gunst van God te doen afhangen van de toestand van zijn eigen gevoelens, doordat hij zich onderwerpt aan de gerechtigheid van God. Maar God had ons lief toen we nog zondaars waren. Natuurlijk is de toestand van onze gevoelens van groot belang. Maar dit veronderstelt een al bestaande relatie, volgens welke we liefhebben. Wij hebben ook lief, omdat God ons heeft liefgehad. Maar Zijn liefde heeft wat gedaan, ze heeft iets gedaan in overeenstemming met onze behoeften en in overeenstemming met Gods heerlijkheid. Ze heeft Jezus gegeven en Hij heeft volbracht wat vereist was, opdat wij zouden deelhebben in goddelijke gerechtigheid. En zo heeft Hij ieder die erkent dat hij een verloren zondaar is en die in Hem gelooft, in de zekere verhouding van een kind en een gerechtvaardigde voor God geplaatst, volgens de volmaaktheid van het werk van Christus. De behoudenis is het deel van zo iemand overeenkomstig de verklaring van God Zelf. Als we weten dat God zo'n liefde voor ons had en ons door zo'n genade behouden heeft en we zo'n gunst genieten, laten we dan inderdaad gevoelens kweken die passend zijn voor de gave van

Jezus en voor de kennis die we hebben van Hem en van Zijn goedheid.

Het is duidelijk dat het geldt zowel voor de jood als voor de niet-jood, als het voor “ een ieder” is die gelooft in Jezus. Want er is geen onderscheid, dezelfde Heer is rijk over allen die Hem aanroepen. Het is mooi deze uitdrukking “Er is geen onderscheid” nu opnieuw te mogen horen. De apostel had deze woorden in hfdst. 3 gebruikt met de toevoeging: “Want allen hebben gezondigd”. De zonde plaatst alle mensen op hetzelfde niveau van verdorvenheid voor God. Maar gelukkig is er ook geen onderscheid, “want dezelfde Heer van allen is rijk over allen”, wat de behoudenis betreft. Want een ieder die Zijn naam aanroept zal behouden worden.

Op deze uitspraak baseert de apostel een ander betoog, waardoor hij de wegen van God rechtvaardigt die in zijn dienst vervuld werden. De joodse Schriften verklaarden dat ieder die de naam van de Heer aanriep behouden zou worden. Nu, de joden erkenden dat de volken de naam van de ware en levende God niet kenden. Het was dus nodig om Hem te verkondigen, opdat ze Hem zouden kunnen aanroepen, en daardoor werd de hele dienst van de apostel gerechtvaardigd. Daarmee in overeenstemming stond er geschreven: “Hoe lieflijk zijn de voeten van hen die het evangelie van de vrede prediken”. Want bij de behandeling van deze vragen onder de joden steunt hij vanzelfsprekend op het gezag van hun eigen Schriften.

Maar hij past dit principe van evangelisatie zowel op de joden als op de volken toe. Want de wet was niet de verkondiging van een blijde boodschap. Hij citeert Jesaja met dit doel. Het was in een verkondiging - een waarheid die openlijk zo gepredikt werd -dat Israël niet geloofd had, volgens Js.53. Er moest geloof zijn in een waarheid die zo gepredikt werd, in het woord dat verkondigd werd. Vs.18 kan wat moeite geven. Het is duidelijk dat de apostel hiermee wil bewijzen dat er een verkondiging van de waarheid van Gods kant had plaats gevonden. Israël was zonder verontschuldiging, want de boodschap was zelfs overal heen uitgegaan, de woorden die God verkondigden tot aan de einden van de aarde. Het getuigenis werd dus niet beperkt tot de joden. De volken hadden het overal gehoord. Dit is duidelijk. Maar leent de apostel de woorden alleen maar, of is het zijn bedoeling te spreken over het getuigenis van de natuur zelf? Want Ps.19 die hij aanhaalt is van toepassing op het getuigenis van de schepping. Ik geloof dat hij deze verzen gebruikt om aan te tonen dat God de volken op het oog had in Zijn getuigenissen. En dat hij rustig duidelijk wil maken aan de joden door een aanhaling uit hun eigen Schriften, dat niet alleen zij (de joden) het hebben ge-

hoord, maar dat het getuigenis overal is uitgegaan, en dat dit naar Gods gedachten was. Paulus haalt deze Psalm niet aan als een profetie van wat nu gebeurde. Hij ontleent alleen zijn woorden hieraan, maar het gaat hem niet om die vorm van spraak die van de schepping uitging. Hij doet dit om aan te tonen dat dit universele getuigenis naar Gods gedachten was, welk middel er ook gebruikt mocht worden.

Maar dan noemt hij de zaak met meer nauwkeurigheid voor de jood en voegt eraan toe: heeft Israël het niet geweten? Was het volk niet in kennis gesteld van deze uitbreiding tot de volken van het getuigenis van deze verkondiging van genade aan hen, van de aanneming van het getuigenis door de volken, om hen in relatie met God te brengen? Ja, Mozes had al gezegd dat God Israël tot jaloesheid zou verwekken door een volk zonder kennis. En Jesaja had vrijmoedig gesproken en formeel verklaard dat God zou worden gevonden door een volk dat Hem niet zocht. En wat Israël betreft, dat Hij de hele dag Zijn handen had uitgestrekt naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk. Kortom, dat de volken Hem zouden vinden en Israël verdorven en ongehoorzaam zou zijn. Het getuigenis dat van hun respectieve posities gegeven wordt is dus duidelijk en officieel, hoewel de apostel geleidelijk en rustig hiertoe komt: de volken worden aangenomen, maar Israël is vijandig.